

DOPISNICE

edoardo sangvineti

1.

sve je započelo onom glupom pričom o zamenjenim kaputima u restoranu, kod Rozete: (i onim tvojim bezglavim jurcanjem, kroz urede Alitalia, rasejanim, izgubljenim):

eh, nije bilo ničeg smešnog, draga moja, čini mi se, tada, tamo u baru Amore, ako tako olako gubimo svoj identitet, svoja odela, osobene znake, polazne tačke, orijentaciju, pravi put:

(izgubili smo se jednom u svetu, svako prema mogućnostima: i zaslugama) : (i ako ti pišem sa aerodroma u Kapodikinu, na polasku za Amsterdam, letovima AZ 424 i AZ 382, to je zbog čiste čarolije, napokon: a ne zbog nečeg drugog, upravo, ni zbog čega:

24.

učio sam svoju decu da je moj otac bio izuzetan čovek: (mogli bi to da ispričaju, tako, nekome, ako hoće, nekad): i još da su svi ljudi izuzetni:

a da od jednog čoveka preživi, ne znam, ali desetak rečenica, možda (uzevši sve skupa: tikove, značajne izreke, omaške):
i to su srećni slučajevi:

39.

devojke su, za mene, tipovi koji se mogu razvrstati, sada: kao markice, folktales, insekti: (za mene, oldchripteceivain, kako me naziva njen muž): (a ako su udate, dovraga, još sam gori, zaista): time sam predvideo, vidiš sve i svašta:

(i jedino priča o vinus bonus, koja je ujedno i priča o latinisti u manastiru, koju ću ti ispričati po povratku, ako je se budem sećao, nova je: i ide uporedo s pričom o lekaru, zaboravljenim imeni- ma i o rosarosae) : (kao što je nova, takođe, priča o konju i šeširu Kneza Mihajla, sa vajarom koji se ubija, na kraju): postoji čitava gomila licemera koji veruju u ono što govore, znam to, svetu: (i čak i ovde, dakle, u ovom belom gradu nad kojim kiši i kiši, i gde mi prete da ću morati da menjam sobu tri puta dnevno, u hotelu):

voli moje telo: (to je sve što imam da ti kažem, noćas:

50.

išao sam džinovskim koracima unazad, ovih meseci:

drhti kao gnjila marmelada, ženo moja, deco moja: moj mozak srce mi je crno, imam 51 kilogram:

razapeo sam svoju kožu iznad vaših močuga: i već vas vidim kako gmižete kao crvi: sada vam ostavljam tri reči, i zbogom:

nisam verovao ni u šta:

53.

priznajem da sam se nadao ponovnom rođenju: a da je pravi oblik, za mene, naprotiv, bio baš ovaj koji na sebi nosim:

mog razvoj se zaustavio na stadijumu znojavih stopala, prekomernih nozdruva (i, povrh svega, preko mere osetljivih), rebara povijenih kao prepečeni kotleti peruti različitih iskrivljenja: (ostalo, ako nalaziš za potrebno, dopiši sama, ovde: do tih sam zaključaka došao u lokalu nazvanom

»Gobulie cupolà«, jer nosi svoje plave kupole, u stvari, na glavi, i koji je jedan ciai-canà (a sve u svemu čajdžinica), gde sam raspravljao s jednim Predragom

o lancu kosmopolitizam-nacionalizam-imperijalizam (i o internacionalizmu naizmenično): u telegramu, naprotiv, sve sam poricao:

jer priznajem da mi smrt, sada, nije od koristi:

54.

ne znam koliko nas kilometara deli: smestili su se između, u svakom slučaju, ovog 30. septembra, pet časovnih zona + jedan Đulistan + jedna stepa nenametljiva i neopisiva, umrljana rujem slabim i retkim + jedan sovkos poklon turskih kupatila (još uvek sam prilično nasapunjan, sada, dok ti pišem) + jedna zbirka uzbečkih visova, pitomih i surovih (i jedan proliv koji se opire mexaformu): i + 22 godine:

kao što vidiš ljubavi, svaka je ljubav nemoguća (a ja je podnosim ni zbog čega, i osećam se prilično loše ni zbog čega) dok aftobus (koji se baš tako izgovara, i koji me drmusa nalik na SHAKER, i prepun je cveća) nosi ka najstarijem gradu sveta ili skoro (kako me uverava Intourist), sa suncem vrlo niskim koje mi već zatvara oči:

67.

u Mokumu (što znači »the good place«, još) tražim, verujem, »a gable stone with a swan« (a ovde, da bi se saznalo značenje, pogledati još Holland Herald, XII, 9, 7b):

odlazeći, nisam to znao: (ni onda kad sam ostavio Alesandra tamo na terminalu, tamo kod

Principa): ali ovde sam otkrio da više nemam godina: da sam unirao mnogo puta, barem:

i da sada, kad bih mogao reći sve, baš, budući da više nisam istinski živ, nemam više ništa da kažem, eto:

BELEŠKA O PESNIKU

EDOARDO SANGVINETI rođen je 1930. u Đenovi. Živi u Torinu, gde je profesor italijanske književnosti na Univerzitetu. Pripadao je Grupi 63 i važi za jednu od najistaknutijih stvaralačkih ličnosti književnog i umetničkog života Italije, naročito kao esejist, pesnik, romansijer, likovni i muzički kritičar, najzad, i znalac Dantea. Književna aktivnost mu je širokog spektra. Napisao je libreta za operu Lucana Berija »Passaggio« (izvedenu u Milanskoj Skali) i njegove balette »Espozizione« i »Traces«. Roman »Italijanski kapričo« (1963) transcendirna stanje svesti svog junaka u sto jedanaest prozih fragmenata, u različitim vremenskim i stvarnosnim ravnima. Najznačajnija mu je pesnička zbirka »Triperino« (1964). Kao liričar Sangvineti predstavlja »agresivnog učenog pesnika« (poeta doctus). Njegov pesnički stil, sav u parentezama dugog stiha, gde situira prazne govorne formule, citate na stranim jezicima, ostvaruje naročiti poetski idiom u kojem se reflektuje pesnikov kritički odnos prema »svemu postojećem«.

Ove pesme izabrane su iz Sangvinetijeve poslednje zbirke »Postkarten« (»Dopisnice«).

Izbor, prevod i beleška:
JASMINA NESKOVIĆ

TRSKA

milan paroški

Te zime su bili poslednji put.
Njih petorica, u ritu na ledu
cele zime.

Činilo se, kada se gleda sa leda,
kroz sunce što na njemu blješti,
da se samo polako,
spuštaju njihova leđa
i da od toga trska drhti pri vrhu
i lomi se.

Izgedalo je, kad god se saviju,
da oni ustvari iz nekog svog zadovoljstva
namerno mašu velikim nežnim trščanim peruškama.

Jer, hoće da je poseju,
svugde po vetru i ledu,
do noći.

Sutra će opet doći da je kose
i da je u gvožđa i u drot stežu,
kamare da sadenu,
pa posle da se žute na snegu
i visoko da izgledaju,
kao vetrenjače i kao stubovi
na kojima leži zimsko nebo.